

Amerikaanse struisvogel), is een bijzondere ervaring. Daarbij is het een grote overgang van Buenos Aires, een stad met dertien miljoen inwoners, naar 3000 kilometer vrijwel niets.

Die overvolle en drukke stad had overigens voor de vogelaar veel te bieden. Op loopafstand van het centrum ligt een deltagebed van de Rio de la Plata met een keur aan vogels.

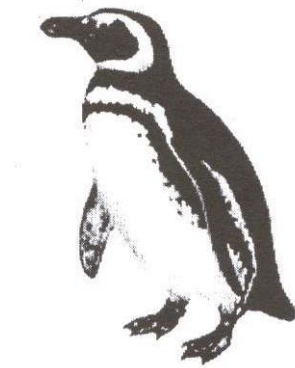
Van Zwarthalszwanen tot Stekelstaarteenden en van de

Goudbuiksmaragdkolibri tot de rode tiran. Je loopt daar niet alleen.

Het lijkt wel of de halve stad er op een zo'n mooie

voorjaarsdag naar toe is getrokken. De vogels trekken zich daar echter niets van aan en laten zich vanaf de dijken goed bekijken.

Op het schiereiland Valdes begint het echte werk. Daar slaan de Zuidkapers met hun enorme staart voor je neus op het water en brullen de zeeolifanten je van het rotsige strand tegemoet.

De Magelhaenpinguïns schuifelen hier in hun kolonies over je voeten terwijl de eerste wenkbrauwbatrossen langs de kust scheren.

Een enkele poolkip geeft aan dat je hier redelijk dicht bij de zuidpool bent aangeland.

Patagonië is groots maar het ultieme reisdoel was toch Vuurland. Als je het verslag van Darwin over zijn tocht met de Beagle hebt gelezen dan kan het niet missen: daar moet je een keer in je leven naar toe. Op dat meest zuidelijke puntje van de wereld wil je eens staan. De aankomst in Ushuaia is dan een afknapper. Een stadje met de ene souvenirwinkel na de andere. Het cruiseschip Amsterdam braakte die middag honderden toeristen uit.

Een tocht op het Beaglekanaal maakte echter veel goed. Ver weg van de winkelende meute, te midden van de zuidelijke reuzenstormvogels en de Kaapse duiven, kom je meer in de sfeer van de belevenissen van Darwin. Dan zou er zo weer, in de wind en in de kou, een naakte inlander op een rots kunnen staan. Die net als anderhalve eeuw geleden zich afvraagt: wat doen die lui toch hier?

Excursie Oostvaardersplassen

Koene Vegter

In de vroege ochtend van zaterdag 13 november 2004 vertrok een twintigtal natuurliefhebbers, niet gehinderd door voorspellingen over gure weersomstandigheden, van het Jan Verwey Natuurcentrum richting Oostvaardersplassen. Dat zij daarin gelijk hadden bewees het verloop van deze dag met een afnemende wind, slechts een enkel spatje regen, veel zon en mooie wolkenluchten.

Bovendien en zeker niet minder belangrijk bleek de als altijd gedetailleerde routebeschrijving niet alleen in zijn plaatsaanduidingen maar ook in de voorspelde vogelsoorten buitengewoon betrouwbaar te zijn opgesteld.

In het begin leek dit er nog niet direct uit te komen met tamelijk lege plasjes naast het berijdbare gedeelte van de Oostvaardersdijk. Ook toen al vielen er echter opvallende zaken te noteren. Zo kon de opsteller van de route, hiertoe aangescherpt waarschijnlijk door het voorrijden, als een van de

weinig vanuit de auto enkele Pestvogels waarnemen.

Naast de dijk was in het gras voor iedereen een aan zijn prooi plukkende Slechtvalk goed waarneembaar. Sommigen meenden aansluitend een Smelleken en een Sperwer te zien voorbijvliegen, maar hierover bestond minder eenduidigheid.

Bij het gemaal De Block van Kuffeler was een eigenaardige speling der natuur te zien: een albino Meerkoet. Een enkele meer beginnende waarnemer meende in de gauwigheid hierin een Nonnetje te zien, maar deze vogelsoort zou ons deze keer als enige der aangekondigden verborgen blijven.

Na een tourtje Almere en een korte wandeling over 'vogelboulevard' het Jan van den Boschpad ontvouwde zich een prachtig panorama over de westzijde van de Oostvaardersplassen. Dit gebied, dat oorspronkelijk nog een industrie bestemming had, heeft zich in ruim 30 jaar ontwikkeld tot het grootste aaneengesloten moerasgebied in Nederland met een zeer waardevolle flora en fauna.

Het is daarmee vergelijkbaar met bijvoorbeeld de Camargue in Frankrijk en ontving in 1999 het Europees diploma voor Natuurbeheer.

Excursiedeelner en tevens NIJC-voorzitter Leo Schaap wees nog even op de waarde van dit gebied als vroege schaatsmogelijkheid. Iets wat indertijd door Jelle van Dijk, die zoals bekend altijd een kijker bij zich draagt, al was ontdekt, maar die vanwege het dermate dunne karakter van de ijsvloer zich zodanig voort diende te reppen dat hij aan een behoorlijke kijkerwaarneming nauwelijks toekwam.

Wij waren hier echter niet alleen gekomen voor anekdotes en loftuigen maar voor waarnemingen en daar was niets mis mee. Temidden van edelherten, Heckrunderen en Konikpaarden waren onder meer Grote Zilverreigers, Kleine en Wilde Zwanen, Grote Zaagbekken en Bergeenden te bewonderen.

In de verte werd ook nog eens een Zeearend ontdekt, die zittend naast een boompje weliswaar niet de elegantie had even op te vliegen maar toch voldoende met zijn kop bewoog om een imposante en levensechte indruk te maken.

Een roofvogel in een naburige boom zorgde voor enige discussie tussen Buizerd en Kiekendief alvorens hij op basis van vooral staartlengte definitief als Havik kon worden gedetermineerd.

Vanuit het naburige riet werd al enige tijd het onmiskenbare geluid der Baardmannetjes gehoord en uiteindelijk kon een groep van zeven, langdurig foeragerend in de pluimen, met het zonlicht erop uitstekend worden waargenomen.

Dichtbij waren ook nog een enkele Rietgors en diverse verlate Rood-borsttapuiten te zien.

Op weg naar de beide Praambulten werd in de berm gestopt voor wat zich als een betrekkelijk kleine groep ganzen liet aanzien, maar wat bij verschijnen van een tractor plus roofvogel uiteindelijk om een groep van zo'n drieduizend ganzen bleek te gaan. Voornamelijk

Grauwe Ganzen, maar ook Kol- en Rietganzen die omhoog en over wolken, begeleid door enkele Watersnippen. Een magnifiek gezicht.

Vanaf de Grote en de Kleine Praambult konden een Torenavalk en een Ruigpootbuizerd worden gesignaleerd. Ook veel eendesoorten als Wintertaling, Smient, Brilduiker, Pijlstaart, Krak-, Slob-, Kuif- en Tafeleend met daarnaast nog Zilver- en Goudplevieren.

Richting het bezoekerscentrum werd aanvankelijk vruchteloos gestopt om de hier aanwezige Klapekster te zien, maar opnieuw bewees zich het nut van een grotere en veelal getrainde groep waarnemers, want al gauw kregen Jan Jacobs en Leo Schaap deze fraaie klauwier in het beeld van telescoop en kijker. Tot tevredenheid van een ieder, niet in het minst een speciaal gearriveerde Japanner, was de vogel op jacht naar insecten zowel biddend als jagend van alle kanten te bewonderen.

Van hier was het een korte wandeling naar de waarnemershut De Zeearend, die weliswaar veel bezoekers trekt maar tevens wat ongelukkig op het zonlicht is aangelegd, zodat voorbijvliegende vogels een wel zeer mysterieus maar ook vaak onduidelijk karakter hebben.

Voor de natuurminnaar wat minder ernstig, maar voor de echte vogelaar een crime. Dit keer was het echter een combinatie van invallend zonlicht en mooie waarnemingen, waarbij vooral het verschijnen van twee Zeearenden en enkele Blauwe Kiekendieven ook de meest verwende vogelaar tot diepe tevredenheid stemde.

Hier viel nog maar weinig aan toe te voegen, zodat de excursie met dank aan de culinaire kennis van Cock Schrameijer besloten kon worden in het gerenommeerde restaurant 't Dijkhuisje met schitterend uitzicht over de haven van Lelystad.

Enigszins rozig en buitengewoon content keerden alle deelnemers huiswaarts.

Mocht u als niet aanwezige lezer jaloers zijn geworden, dan is er een herkansing op woensdag 29 december wanneer de volgende excursie - traditioneel bekend staand als de ganzenexcursie - 'ochtends om 8 uur van het Jan Verwey Natuurcentrum naar het Zuid-Hollandse en Zeeuwse Deltagebied vertrekt.

Baardmannetje *Panurus biarmicus*